

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

**ΙΓ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ
ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ**

ΝΕΟΝ ΠΡΟΚΟΠΙΟΝ ΕΥΒΟΙΑΣ (29.10 - 2.11.2001)

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Ἡ ΙΓ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων διά θέματα Αἵρέσεων καί Παραθρησκείας πραγματοποιήθηκε, ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου, στό Ἱερό Προσκύνημα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου στό Ν. Προκόπι Εὐβοίας, τῆς Ἰ. Μ. Χαλκίδος καί ὑπό τήν προεδρεία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ζιχνῶν καί Νευροκοπίου κ. Σπυρίδωνος, Προέδρους τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν αἵρέσεων ἀπό 19/10 ἕως 2/11/2001, μέ γενικό θέμα «Ἔτοιμοι πρός ἀπολογία παντί τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος» καί μέ ποιμαντική εὐθύνη καί ἀγωνία ἀσχολήθηκε ιδιαίτερα μέ τά κινήματα τῶν Πεντηκοστιανῶν καί τῶν Νεοειδωλολατρῶν.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, πού εὐδοκία καί χάριτι Θεοῦ, κατέχει τήν ὀρθή πίστη, εἶναι σέ θέση νά ἀνοίγει στήν κοινωνία μας τούς ὀρίζοντες τῆς ἀληθινῆς ἐλπίδας.

Ὁ σημερινός κόσμος ἔχει ἀνάγκη, ὅσο ποτέ ἄλλοτε, ἀπό ἐλπίδα. Δυστυχῶς ὅμως, παρατηρεῖται ἕνας ἀύξανόμενος ἀριθμός νέων δῆθεν χαρισματικῶν ομάδων, ὅπως οἱ Πεντηκοστιανοί καί ἀναπαλαιούμενων παγανιστικῶν θρησκειῶν, ὅπως τά νεοειδωλολατρικά φαινόμενα πού προσφέρουν στό σύγχρονο ἄνθρωπο ψεύτικες ἐλπίδες.

A. ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

1. Πεντηκοστιανοί

α. Τήν τελευταία δεκαετία τοῦ λήξαντος αἰῶνος τό βασικό κήρυγμα τῶν Πεντηκοστιανῶν ἦταν, ὡς γνωστόν, τό «περί ἀρπαγῆς τῆς Ἐκκλησίας», τό ὁποῖο καί λειτουργοῦσε κατά τρόπο ἐκβιαστικό πρὸς τά ταλαίπωρα θύματα τῆς πλάνης. Τό ἀναμενόμενο ὅμως δέν ἐπισυνέβη καί τό κίνημα παραμένει ἐκθετο ἀπέναντι στό βασικώτερο «πεντηκοστιανό» δόγμα. Οἱ συνεχεῖς διαψεύσεις τῶν «προφητειῶν τους» τοὺς κατατάσσει στήν κατηγορία τῶν ψευδοπροφητῶν.

β. Ἡ ἐν Χριστῷ ἀναγέννηση, δέν εἶναι ἓνας ψυχολογικός καί συναισθηματικός ἐνθουσιασμός, οὔτε ἀκόμη καί ἡ ἐξωτερική ἀλλαγή τῆς συμπεριφορᾶς. Ἐνεργεῖται μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία, διά τῶν Ἁγίων Μυστηρίων καί ἐπεκτείνεται στόν αἰώνιο κόσμο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

γ. Ὁ βαπτισμένος Ὀρθόδοξος χριστιανός εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, πού ἔλαβε τήν δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τοῦ μυστηρίου τοῦ Ἁγίου Χρίσματος, μέ τή ζωή του μέσα στήν Ἐκκλησία καί μέ τόν προσωπικό του ἀγώνα διαφυλάττει καί ἐπαυξάνει τήν παρακαταθήκη τῆς Χάριτος.

δ. Οἱ λεγόμενες «ἐμπειρίες» τῶν Πεντηκοστιανῶν ἔχουν καθαρά ὑποκειμενικό καί νοσηρό χαρακτήρα καί σ' αὐτές ὀδηγοῦνται τά θύματα κάτω ἀπό ψυχολογικές τεχνικές ἢ καί μέ τή συνέργεια τοῦ δαιμονικοῦ πνεύματος. Οἱ «ἐμπειρίες» αὐτές ἔξω ἀπό τό χῶρο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι νόθες, διότι οἱ Πεντηκοστιανοί στεροῦνται τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς αὐθεντικῆς Ἀποστολικῆς Διδαχῆς καί εἶναι ξένοι πρὸς τήν παράδοση τῆς θεωτικῆς ἐμπειρίας τῶν Ἁγίων. Οἱ μεθοδεύσεις τῶν Πεντηκοστιανῶν αἴρουν τήν ἐλευθερία καί τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου.

ε. Τό φαινόμενο τῆς «γλωσσολαλιᾶς», ὅπως ἐνεργεῖται στοὺς Πεντηκοστιανούς καί τό ὁποῖο θεωρεῖται ἀπόδειξη κατ' αὐτούς, τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στή ζωή τους, ἀποτελεῖ μιά νοσηρή κατάσταση καί δέν ἔχει καμία σχέση μέ τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλιᾶς τῆς πρώτης Ἐκκλησίας.

στ. Οί ἀλλεπάλληλες διασπάσεις καί οί συνεχεῖς μεταβολές τῆς διδασκαλίας στήν ἴδια ομάδα τῶν Πεντηκοστιανῶν μαρτυροῦν γιά τήν ἀπουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὁποῖο συγκροτεῖ τήν ἱστορική Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ἡ ἐνότητα ἐκφράζεται ἐν τῷ Ἐπισκόπῳ καί τῇ Θεῖα Εὐχαριστία.

ζ. Καταγγέλλεται ἡ αὐξηση κοινωνικῶν προβλημάτων καί ἡ διάλυση οἰκογενειῶν ἐξαιτίας τῆς διείσδυσης καί τῆς προσηλυτιστικῆς δράσης τῶν Πεντηκοστιανῶν, πού δημιουργοῦν ἀκραῖες συμπεριφορές μέσα στίς οἰκογένειες, οἱ ὁποῖες ἐνίστε ὀδηγοῦνται ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης.

η. Τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἐπεκύρωσε τήν καταδίκη Πεντηκοστιανῶν ἀπό Ἑλληνικά δικαστήρια γιά προσηλυτισμό (ὑπόθεση Δημητρίου Λαρίση καί λοιπῶν κατά Ἑλλάδος, 24.2.98), γεγονός τό ὁποῖο σκοπίμως ἀποκρύπτεται.

θ. Τό Ε.Δ.Α.Δ. ἐπανειλημένως ἀπεφάνθη, ὅτι ὁ Ἑλληνικός νόμος περί προσηλυτισμοῦ i) συνάδει πρός τό Ἑλληνικό Σύνταγμα καί ii) δέν ἀντιβαίνει πρός τό ἄρθρο 9 τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σύμβασης Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (περιπτώσεις Δημ. Λαρίση καί Κοκκινάκη).

2. Νεοειδωλολατρία

α. Στά σύγχρονα ἀρχαιολατρικά κινήματα, ὅπως ἀποδεικνύεται καί ἀπό τά κείμενά τους, ὑπερισχύει ὁ εἰδωλολατρικός χαρακτήρας καί ἡ προσπάθεια ἀναβιώσεως τῆς ἀρχαίας πολυθεϊστικῆς θρησκείας (δωδεκάθεο, ἀρχαία μυστήρια, ἀνατολικές καί αἰγυπτιακές μυστικιστικές θεότητες κ.ἄ.).

β. Διερωτώμεθα πῶς οἱ ἀρχαιολάτρες ἀξιολογοῦν τό γεγονός, ὅτι ἡ πολυθεϊστική θρησκεία εἶχε ἀπορριφθεῖ ἀπό τοὺς λαμπροτέρους ἐκπροσώπους τῆς ἀρχαιοελληνικῆς διανοήσεως.

γ. Γνώρισμα, κατά κανόνα, τῶν νεοειδωλολατρῶν εἶναι ἡ διαστρόφη τῶν ἱστορικῶν δεδομένων καί τό μῖσος πρός τήν Ἐκκλησία. Μέ τήν προσπάθεια καί τήν προοπτική τῆς ἀναβιώσεως τῆς ἀρχαίας θρησκείας οὐσιαστικά ἐπιχειρεῖται ἡ

κατασυκοφάντιση και ή υποβάθμιση τής Έκκλησίας στήν Έλληνική κοινωνία.

δ. Από μερίδα αρχαιολατρών επιχειρείται μά «ἀποεβραιοποίηση» τοῦ Χριστιανισμοῦ μέ σκοπό τήν δῆθεν ἑλληνοποίησή του, παραχαράσσοντας ἱστορικά δεδομένα και υἰοθετώντας ρατσιστικά και ἔθνικιστικά κριτήρια.

ε. Επιχειρείται ή ἐκμετάλλευση ἐπετείων, ἀκόμη και τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων και ή χρήση χώρων και μνημείων πού συνδέονται μέ τήν ἔνδοξη ἀρχαία Έλληνική ἱστορία, προκειμένου νά ὀργανώσουν εἰδωλολατρικές τελετές.

στ. Αποσιωπᾶται ή διαστρέφεται ή προσφορά τοῦ Χριστιανισμοῦ στόν ψυχορραγοῦντα Έλληνισμό, ή ὁποία συνίσταται στήν «Έκκλησιοποίηση» τοῦ Έλληνισμοῦ και στήν πρόσληψη, ἀνακαίνιση και διάσωση τῶν εὐγενῶν του στοιχείων.

ζ. Διαπιστώνονται στά ἀρχαιολατρικά κινήματα πολλές και ποικίλες διαφοροποιήσεις και ἀντιθέσεις σέ βασικές ἀντιλήψεις, ὅπως περί Θεοῦ, κόσμου, ἀνθρώπου, ἠθικῆς κλπ., κινουῦνται δέ στά πλαίσια τοῦ συγκρητιστικοῦ και ἀποκρυφιστικοῦ πνεύματος τής «Νέας Έποχῆς».

η. Δέν δικαιολογεῖται ή Έκκλησία τῶν ἑκατομμυρίων μαρτύρων νά κατηγορεῖται για βιαιότητες, ἀφοῦ βασική της διδασκαλία εἶναι ή ἀγάπη. Εἶναι γνωστό ὅτι πολλά ἀρχαία μνημεῖα καταστράφηκαν ἀπό φυσικές καταστροφές, ἀπό βαρβαρικές ἐπιδρομές, κρατικές πρωτοβουλίες και αἰρετικούς. Ἀντιθέτως ή χρήση και ή μετατροπή ἀρχαίων μνημείων σέ χριστιανικούς ναούς τά διεφύλαξαν και τά διέσωσε ὅπως και τήν ἀρχαία ἑλληνική γραμματεία.

θ. Ἐπισημάνθηκαν μελανά σημεία τής ἀρχαιοελληνικῆς θρησκείας, τά ὁποῖα οἱ νεοειδωλόατρες συστηματικά ἀποκρύπτουν. Τονίσθηκε δηλαδή ὅτι οἱ ἀρχαῖοι θεοί ἦταν ὑποδουλωμένοι σέ πάθη και διέπρατταν κάθε εἶδους ἀνομίες και αἰσχρότητες και ἀπαιτοῦσαν βάρβαρες και ἀπαράδεκτες τελετουργίες, πού ἔφθαναν και σέ ἀνθρωποθυσίες. Ὅλα αὐτά τά μελανά σημεία πρέπει νά καταστοῦν γνωστά, ὥστε νά αισθανθοῦν οἱ Έλληνες τήν πρέπουσα εὐγνωμοσύνη πρὸς τόν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος τούς ἀπάλλαξε ἀπό ὅλες αὐτές τίς ἀθλιότητες και βαρβαρότητες.

B. ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

1. Γενικές

α. Παράκληση τῶν συνέδρων εἶναι νά ἐκδίδονται κάθε χρόνο τά Πρακτικά τῶν Συνδιασκέψεων.

β. Εἶναι εὐκταῖον οἱ κατά τόπους Μητροπόλεις νά συνεργάζονται καί νά ἐπικοινωνοῦν μέ τή Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπί τῶν Αἱρέσεων γιά τήν χάραξη κοινῆς τακτικῆς στίς διάφορες προκλήσεις.

γ. Στήν ἴδια προοπτική τῆς ἐπικοινωνίας εἶναι ἐπίσης εὐκταῖον νά ἀποστέλλονται ἀπό τίς Μητροπόλεις κατ' ἔτος σχόλια ἐπί τῶν Πορισμάτων τῶν Συνδιασκέψεων, τά ὁποῖα θά λαμβάνουν ὑπ' ὄψη στόν κοινό σχεδιασμό τῆς ποιμαντικῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ προβλήματος τῶν αἱρέσεων.

δ. Εἶναι ἀνάγκη νά καλλιεργηθεῖ θεολογικός κηρυκτικός λόγος πού θά μορφώνει δογματική συνείδηση στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαίτερη προσοχή πρέπει νά δοθεῖ στήν προσέγγιση καί κατήχηση τῆς νεολαίας. Πρός τό σκοπό τοῦτο πρέπει νά ἐξασφαλιστοῦν ἰδιαίτεροι οικονομικοί πόροι, σέ περιφερειακό καί κεντρικό ἐπίπεδο, πού θά ἐνισχύουν τό νεανικό κατηχητικό ἔργο.

ε. Εἶναι ἀνάγκη νά ἐτοιμασθοῦν κατηχητικά μαθήματα, γιά τίς αἱρέσεις καί ἰδιαίτερα γιά τή «Νέα Ἐποχή» καί τόν ἀποκρυφισμό.

στ. Προτείνεται νά καθιερωθεῖ ἐβδομάδα ἐνημερώσεως, ἡ ἐβδομάδα τῶν Πατέρων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, γιά τίς αἱρέσεις καί τήν Παραθρησκεία μέ παράλληλη ἔκδοση ἔντυπου ὕλικου.

ζ. Προτείνεται νά ἀξιοποιηθεῖ ἡ τελευταία σελίδα τοῦ φυλλαδίου «Φωνῆς τοῦ Κυρίου» ὡς ἀντιαιρετική στήλη.

η. Ἐπειδή οἱ ποικίλες παραθρησκευτικές ομάδες ἐπιδιώκουν μέ ποικίλους τρόπους, νά ἀποσπάσουν ἀναγνώριση ἀπό ἐκκλησιαστικά πρόσωπα, παρακαλοῦνται, εὐσεβάστως, οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς, ὅπως ζητοῦν πληροφορίες ἀπό τήν Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπί τῶν αἱρέσεων, γιά τήν ταυτότητα προσώπων καί συλλόγων ἀγνώστων σ' αὐτούς.

θ. Είναι αναγκαῖο νά διοργανωθεῖ σέ κάθε ἱερά Μητρόπολη γραφεῖο ἐνημερώσεως σχετικά μέ τά προβλήματα τῶν αἰρέσεων καί μέ στελέχωση μονίμων συνεργατῶν.

ι. Προτείνεται νά καθιερωθεῖ ἡ σύγκλιση κατ' ἔτος περιφερειακῶν συνεδρίων γιά τήν ἐπεξεργασία τοπικῶν προβλημάτων πού προκύπτουν ἀπό τή δράση αἰρετικῶν ομάδων.

2. Πεντηκοστιανοί

α. Στήν πεντηκοστιανή πρόκληση πρέπει νά ἀντιτάξουμε τό γνήσιο Ὁρθόδοξο ἐκκλησιαστικό ἦθος, τήν ἐνότητά μας μέ τόν Ἐπίσκοπο ἐν τῇ Θεῖα Εὐχαριστία, ἡ ζωή τῆς ἐνοριακῆς κοινότητας καί τήν πιστότητα στήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

β. Είναι ἀνάγκη νά προβληθεῖ ἡ ὀρθή διδασκαλία περὶ Ἁγίου Πνεύματος καί ἡ ἀγιοπνευματική ζωή τῶν Ἁγίων μας, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν κατοικητήριο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτοί οἱ Ἅγιοι κατέχοντας τήν γνήσια ἐμπειρία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καθίστανται ἀπλανεῖς διδάσκαλοι καί καθοδηγητές τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

γ. Ἡ ἐνημέρωση τῶν Ποιμένων ἀποτελεῖ βασική προϋπόθεση τῆς ὀρθῆς ποιμαντικῆς στήν ἀντιμετώπιση τῆς πλάνης τῶν Πεντηκοστιανῶν.

3. Νεοειδωλολατρία

α. Παρακαλοῦνται ἡ Τοπική Αὐτοδιοίκηση καί οἱ κατά τόπους Πολιτικοί Σύλλογοι, νά εἶναι προσεκτικοί στήν παραπλανητική τακτική τῶν ἀρχαιολατρικῶν κινήματων, πού ἔχουν σκοπό τήν ἀναβίωση ἀρχαιοελληνικῶν τελετῶν.

β. Ἐφιστᾶται ἡ προσοχή κληρικῶν, ὥστε νά μή συμμετέχουν μέ ἀγιαστικές τελετές ἢ μέ τήν παρουσία τους σέ ἐκδηλώσεις ἔστω καί μετριοπαθῶν ἀρχαιολατρῶν πού ἐπιθυμοῦν προσέγγιση, ἀλλά ἀποσκοποῦν στήν παραπλάνηση.

γ. Καλοῦνται οἱ θεολόγοι νά μελετήσουν συστηματικότερα τά Ἀπολογητικά κείμενα τῶν Πατέρων, γιά τήν ἀξιοποίηση τῶν παρατηρήσεων καί ἀξιολογήσεών τους.

δ. Χρειάζεται προσοχή στον τρόπο αντιδράσεως, καθόσον οί αρχαιολάτρες επιδιώκουν τή δημιουργία έπεισοδίων, γιά νά διασύρουν τήν Όρθόδοξη Έκκλησία.

ε. Νά συνειδητοποιηθεῖ ή πνευματική καί ή ήθική άνωτερότητα του Χριστιανισμού καί νά έπισημανθεῖ προσφορά του προς τόν Έλληνισμό, τόν άνθρωπο καί τόν πολιτισμό (σεβασμός ανθρώπινου προσώπου, ανθρώπινων δικαιωμάτων καί έλευθεριών, ισότητας τών ανθρώπων, θέσεως τών γυναικῶν, δούλων, άνυψώσεως τής ήθικῆς καί προαγωγῆς του πολιτισμού).

στ. Στην ένημέρωση γιά τήν αρχαιολατρία νά έπισημαίνεται, ότι αυτό δέν είναι φαινόμενο έλληνικό, αλλά παγκόσμιο καί έντάσσεται στό σχέδιο τής «Νέας Έποχῆς» γιά τήν αναβίωση τών αρχαίων παγανιστικῶν θρησκευτιῶν.

ζ. Η παρουσία τής Όρθόδοξης Έκκλησίας στην Οικουμένη διασώζει καί σήμερα τή φυσιολογική εξέλιξη καί τή ζωντανή παρουσία του Έλληνισμού στην ιστορία.

Τό παρόν κείμενο έγκρίθηκε από τήν όλομέλεια τής ΙΓ' Συνδιασκέψεως κατά τήν τελευταία συνεδρία.